

Юлія Дзюбенко, к. політ. н.

Національний університет «Одеська юридична академія», Україна

ДЕМОКРАТИЧНІ ТА АВТОРИТАРНІ ТЕНДЕНЦІЇ У КРАЇНАХ АЗІЇ ТА ОКЕАНІЇ

Yuliya Dziubenko, PhD in Political Science

National University "Odesa Law Academy", Ukraine

DEMOCRATIC AND AUTHORITARIAN TRENDS IN THE ASIA-OCEANIA

Democratic and authoritarian trends in Asia and Oceania are described based on four indicators (political participation, rule of law, political and social integration, inclusiveness and non-discrimination).

It is determined that in Indonesia and the countries of Oceania authoritarian governments continue to exceed the number of democracies in Asia; either because they have altogether endured the impetus of democratization (China, Laos, North Korea), or because reverse waves burst out until democratic consolidation (Afghanistan, Cambodia, Thailand). It has been established that, with the exception of China and some mini-states in South-East Asia and the South Pacific, all countries in the region, at least formally, have institutional attributes of representative democracy.

Key words: authoritarianism, democracy, political participation, political and social integration, inclusiveness, non-discrimination.

В останні роки хвиля пост 1970-х демократизації сповільнилася або, в разі деяких країн, повністю змінена. Відповідно до вимірювання системи Economist Intelligence Unit половина населення в світі тепер живе в демократії. Однак в останні роки, спостерігається практика повернення до авторитарного режиму.

Також, враховуючи низку культурно-історичних, географічних, релігійних, ментальних, соціо-політичних, економічних та інших особливостей було доцільно проводити даний аналіз, виходячи з регіонального розташування країн. Отже, мета даної статті – аналіз досвіду гібридних політичних трансформації в країнах Азії і Океанії.

Існує дві точки зору стосовно розвитку демократії в Азії і Океанії на початку XXI століття. З першої точки зору, Азія пережила значне число переходів до демократії протягом останніх десятиліть. Хоча багато таких демократій залишаються дефектними, неліберальними і погано інституціоналізованими, більшість з них показали стійкість, незважаючи на складні виклики. Деякі з них досягли вражаючого (Південна Корея, Тайвань) або несподіваного (Індонезія) прогресу з точки зору демократичної консолідації.

У той же час, авторитарні режими також зазнали змін у відповідь на швидкі соціальні перетворення, на появу нових соціальних сил і мінливих політичних вимог. Таким чином, стає все більш важко для режимів будь-якого типу, отримати і утримувати політичну владу без деяких стандартних інституційних атрибутів демократії, таких як регулярні вибори і багатопартійна конкуренція.

Насправді, протягом останніх 5-10 років, в деяких автократіях вибори стали більш конкурентоспроможними (наприклад, Камбоджа, Малайзія і Сінгапур), а громадянські суспільства стали більш важливими в результаті поширення визвольних цінностей, активності соціальних медіа та нових методів політичної мобілізації. Інші автократії показали більш (М'янма) або менше (В'єтнам) далекосяжні політичні реформи, які ще мають потенціал, щоб перемістити їхні суспільства в бік більш відповідального і заснованого на участі уряду¹.

Друга точка зору підкреслює, що авторитарні уряди як і раніше перевищують число демократій в Азії, або тому, що вони витримали імпульс демократизації всі разом (Китай, Лаос,

¹ Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). BTI. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusatzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>.

Північна Корея) або тому, що почались реверсивні відкати до досягнення стадії демократичної консолідації (Афганістан, Камбоджа, Таїланд). Крім того, багато нових демократій (особливо в Південній Азії) стикаються з виснажливими проблемами, в тому числі з політичною поляризацією, швидкою політичною мобілізацією різних груп, деінституціоналізацією ролі лідерів, і нездатністю політичних інститутів йти в ногу зі зростаючим попитом на більш ефективне управління і більш широкий доступ до можливостей життя.

У таких країнах, як Бангладеш, Пакистан і Таїланд, демократичні кризи завершилися військовими переворотами, в той час як в інших країнах це призвело до тривожної ерозії демократичних властивостей (Філіппіни, Шрі-Ланка). На початку XXI століття наростання авторитарних режимів, які виявилися економічно успішним протягом тривалого періоду часу (Китай, Сінгапур і В'єтнам), можливо, є найбільш актуальною проблемою для демократії в Азії. Проте, в середньостроковій і довгостроковій перспективі, це також можливість для майбутньої демократизації. По-перше, зростання економічно успішного авторитаризму збільшує потребу нового демократичного діалогу між політичними і соціальними лідерами в демократичних країнах по всьому регіону. По-друге, економічний успіх в Китаї і В'єтнамі може змінити ці суспільства таким чином, що підтримувати демократію буде легше.

Традиційно, розгляд гібридизації в політичних трансформаціях в країнах Азії та Океанії почнемо з показника політичної участі.

Загальне виборче право і національні вибори є нормою в Азії і Океанії. Вибори є вільними та існує регулярний оборот урядів в демократичних країнах. Проте, особливо в Південній Азії, Папуа-Новій Гвінеї і деяких частинах Південно-Східної Азії, чесність виборів є низькою через організаційні проблеми, політичне насильство і обмежені можливості держави.

У більшості помірних автократій, напів-конкурентні (напів-змагальні) вибори є єдиним способом вироблення уряду, хоча в останні роки вибори стали більш конкурентоспроможними¹. Проте, на відміну від деяких інших регіонів, авторитарні вибори в Азії мають низький лібералізуючий ефект, і швидше сприяють авторитарній стійкості. Однією з тривожних тенденцій є зниження готовності політичних еліт в деяких демократичних країнах визнавати підсумки виборів, а також зростаюча поляризація через гострі соціальні розколи. Крім того, в разі затяжного конфлікту в Афганістані і в інших країнах (Бангладеш, Папуа-Нової Гвінеї і Таїланду), результати виборів, які будуть йти врозріз з їх (режимів) інтересами можуть бути знехтувані. З іншого боку, післявиборчі протести в Індонезії, Південній Кореї і на Тайвані не дестабілізували демократію, оскільки конституційні суди були здатні врегулювати ці суперечки.

Стан зі свободою зібрань в цьому регіоні істотно не змінився за останні 15 років. Проте, важливі зміни відбулися в низці країн, тому і залишаються значні відмінності між країнами. Повні права на створення і вступ до політичних або громадянських об'єднань існують тільки в 5 з 24 країн регіону. У багатьох демократичних країнах ці права обмежені, частково через юридичні обмеження існування лівих чи організацій етнічних меншин (Південна Корея, Бутан) або через неефективний захист від порушень з боку приватних збройних угруповань і сектантських екстремістів (Бангладеш, Індонезія, Філіппіни)².

Здатність політичних партій, неурядових організацій та громадських організацій працювати і збиратися без втручання з боку держави обмежена або взагалі відсутня в автократіях. У нестабільних державах, це може походити з відсутності політичної волі або можливостей держави для захисту таких груп, в той час як інші держави можуть використовувати примусові засоби для контролю політичного і громадянського суспільства. Уряди в Китаї, Лаосі та В'єтнамі порівняно готові співпрацювати з «неполітичними» НУО, в той час як уряд Північної Кореї забороняє будь-які форми соціальної самоорганізації.

Свобода засобів масової інформації та свобода преси залишаються нестабільними у багатьох країнах. Це властиво навіть деяким демократіям або з ідеологічних причин (Південна Корея) через страх порушень та насильства з боку етнічних або сектантських груп (Індонезія), або як наслідок політичного тиску з боку релігійно мотивованих груп. У всіх демократичних країнах, за частковим винятком Японії та на Тайвані, плюралізм ЗМІ порушується в результаті олігопольних структур

¹ Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). *BTI*. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusaetzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>.

² Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). *BTI*. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusaetzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>.

власності. Більшість авторитарних режимів дозволяють деякий ступінь свободи вираження поглядів, і деякі з них (М'янма) послабила цензуру в ЗМІ. Китай, Лаос, В'єтнам і особливо Північна Корея залишаються винятками в цьому відношенні. У деяких режимах, насильство по відношенню до медіа-активістів залишається приводом для занепокоєння (Афганістан, Бангладеш, Камбоджа і Філіппіни).

Широкі можливості, інструменти та веб-сайти, пов'язані з новими комунікаційними технологіями та соціальними медіа в даний час широко поширені в більшості (але не у всіх) суспільствах Азії та Океанії. Крім того, сайти, які були розроблені для полегшення комунікації і соціальної взаємодії, сьогодні пропонують нові можливості для активістів і реформаторів в напівдемократичних і авторитарних режимах регіону.

Конкретні приклади, такі як останні виборчі кампанії в Малайзії та Сінгапурі, рухи по боротьбі з корупцією в Індії і Пакистані, а також рух Sahbhag в Бангладеш показали, що зростання використання Інтернету, і, зокрема, наявність альтернативних засобів масової інформації та ведення критичних по відношенню до режимів блогів, явно мають політичний вплив. Крім того, Інтернет надає он-лайн публічний простір, в якому активісти в багатьох країнах мають можливість більш вільно висловлюватись.

Проте, залишається неясним, яким буде сукупний ефект всього цього на принципи демократії і автократії в Азії і Океанії. У той час як є підстави вважати, що Інтернет і нові соціальні медіа будуть продовжувати робити свій внесок у процес демократизації авторитарних і напів-демократичних режимів в Азії, також важливо застерегти від нереалістично захоплених поглядів з приводу емансипаторського, егалітарного і лібералізуючого впливу таких технологій. У той час як Інтернет може бути «різким і дуже демократичним світом», він часто відображає існуючі соціально-економічні та політичні розбіжності, і стає все більше і більше комерційним. Хоча активісти виявилися надзвичайно здібними, щоб обійти усі спроби контролю, уряди всього світу, також стають все більш витонченими в фільтрації, спостереженні і приглушенні критичних думок. Деякі авторитарні уряди, такі як в Китаї і Сінгапурі, розробили високоефективні методи регулювання і контролю Інтернету і нових соціальних медіа.

Показники верховенства права залишаються слабкими в даному регіоні. Крім Австралії і Нової Зеландії на півдні, і Японії та Тайваню на північному сході, верховенство права є одним з найслабших елементів політичного розвитку в регіоні¹.

Незважаючи на деякі помітні винятки, наприклад, в Індії (і в меншій мірі, Пакистані), загальна тенденція була негативна, особливо щодо незалежності судової системи і реалізації громадянських прав. Ці події вказують на чітку траєкторію до неліберальної демократії протягом останніх п'ятнадцяти років. Крім того, ідея щодо ліберального авторитаризму в Азії, на основі формального дотримання верховенства права, це міф: кілька автократій (Малайзія, Сінгапур) виконує відносно добре, але верховенство права застосовується в основному в економіці, а не в політичній арені.

Деякі демократичні країни пережили значні і стійкі позитивні зміни тільки в сфері розподілу влади. Слід зазначити, що системи з безпосередньо обраним президентом з повною владою над кабінетом міністрів (президентські чи президентсько-парламентські системи) показують кращі результати щодо політичної стабільності та демократичного управління, ніж країни з парламентськими системами. За винятком невеликого числа усталених демократій, таких як Австралія, Нова Зеландія, Індія та Японія, часто передбачувані переваги парламентського уряду мають тенденцію до перетворення в «елективні диктатури», тоді як президентські системи мають тенденцію справлятися краще з точки зору горизонтальної та вертикальної підзвітності.

Визнання переваг розподілу повноважень між центральними і місцевими рівнями влади і демократичної децентралізації (за винятком Індії, Індонезії і Філіппін) залишається слабким в усьому регіоні. Більшість країн мають деяку форму конституційного контролю, але суди відіграють ключову роль у зміцненні демократичної стабільності тільки в Індії, Індонезії, Південній Кореї і на Тайвані. У цих державах, однак, судова активність задає всьому руху напрямок, який заохочує дотримання конституційного порядку і дотримання основних громадянських і політичних свобод.

У більшості країн Азії та Океанії, незалежність судової влади є слабкою. Особливо слабка вона в тих країнах, які мали або досі мають соціалістичний режим, а також в нестабільних державах.

¹ Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). BTI. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusatzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>.

Важливою особливістю слабкої судової влади в Азії є загальний недолік технічного забезпечення, особливо за межами міських районів і в судах нижчого рівня. Інфраструктурні недоліки, широко поширена корупція в судовій системі, гібридні форми формальних судових систем і неформальних, традиційних систем врегулювання конфліктів провокують досить низький рівень довіри до судової системи, ускладнюючи перспективи для зміцнення законності. У багатьох випадках інституціональні рамки не забезпечують ефективних гарантій незалежності судової системи.

Крім того, у багатьох країнах, політичні лідери спираються на закон, щоб управляти, але не приймають ідею про те, що закон повинен також зобов'язувати державних і недержавних суб'єктів. В авторитарних режимах (за винятком Пакистану), суди регулярно використовуються для просування інтересів уряду, здійснення соціального контролю і моніторингу адміністративних агентів, і, таким чином, не використовуються як елемент політичної противаги¹.

Даний регіон продемонстрував загальну негативну тенденцію в сфері громадянських прав. Це особливо тривожно, враховуючи, що захист громадянських прав вже і так на порівняно низькому рівні. Навіть у демократичних країнах, за винятком Австралії, Нової Зеландії, Японії, і в меншій мірі Південної Кореї і Тайваню, громадяни, які шукають компенсації за порушення їх прав стикаються з численними перешкодами. Причини слабого рівня громадянських прав в Азії різноманітні, але можна ідентифікувати два основні чинники. Одним з них є переважання державного примусу, і пов'язане з цим зловживання державною владою з боку сильних урядів. Інший чинник – це нестача потенціалу у самій державі, що сприяє появі «коричневих зон» і нездатності уряду захистити права своїх громадян від порушень з боку недержавних суб'єктів.

Політична та соціальна інтеграція в регіоні доволі специфічна. Звісно автократії даного регіону або не дозволяють автономним групам інтересів організовуватись та виступати посередником між суспільством і політичною системою, або ж регулюють і уважно стежать за соціальними рухами, неурядовими організаціями, профспілками, асоціаціями студентів і професійними асоціаціями.

У деяких частинах регіону, навпаки з'явилися громадські рухи та організації чий дії підривають демократію і громадянське суспільство. Це явище з'явилося в різних формах, починаючи з етно-націоналістичних або фундаменталістських релігійних груп в деяких районах Південної Азії, Індонезії та Малайзії до масової мобілізації та боротьби з мобілізацією партизанськими акторами в Бангладеш і Таїланді.

Інші перешкоди на шляху до інституціоналізації ефективної посередницької системи включають антипатію політичних лідерів до таких автономних об'єднань, авторитарний характер держав в Південно-Східній і Східній Азії, глибокі етнічні розколи в плюралістичних суспільствах і стигматизацію «партіями підприємців» (в основному китайці) в деяких країнах. Крім того, сільські асоціації часто піддаються маргіналізації і в них проявляється відсутність організаційної влади. Проте, спадщина соціальної самоорганізації в асоціації та групи інтересів, яка зберігалася ще з колоніальних часів, незважаючи на складні обставини все ж переважає в таких країнах, як Бангладеш, Пакистан та на Філіппінах².

Переходячи до такого показника як інклюзивність, зазначимо, що в середньому, система представництва в рамках політичних систем Азії і Океанії викликає більше занепокоєння, ніж соціальна інклюзивність, хоча рівні державної ідентичності, загалом, високі. Тим не менш, деякі провідні країни, які виділяються як політично, так і соціально-економічно, як правило, уникають цієї проблеми. Таким чином, відкриті і інклюзивні Австралія, Японія та Нова Зеландія, а також такі економічно успішні країни як Сінгапур, Південна Корея і Тайвань показують низький рівень бідності, нерівності та дискримінації. Однак, що стосується політичної інтеграції, рівні соціальної самоорганізації і сила груп інтересів є значно нижчими в авторитарному Сінгапурі і Малайзії, ніж в демократичних Індонезії та Індії, які, в свою чергу, гальмуються низькими рівнями соціально-економічного розвитку та рівних можливостей.

На іншому кінці шкали, Камбоджа, М'янма, Непал і Пакистан страждають, в першу чергу, від нестабільності і низького рівня розвитку, в той час як Афганістан, Лаос і Північна Корея показують вкрай низький рівень соціально-економічного розвитку разом з відсутністю функціонуючих

¹ Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). BTI. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusatzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>.

² Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). BTI. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusatzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>.

посередників між політичною системою і громадянським суспільством. Лаос відрізняється лише тим, що рівень довіри і місцевої самоорганізації там не такий низький, як в занепадаючому Афганістані або в закритому суспільстві Північної Кореї.

Китай, Шрі-Ланка, Таїланд і В'єтнам є дуже успішними у розвитку соціально-економічної інтеграції та рівних можливостей, але показують недоліки щодо представництва інтересів. Ситуація особливо складна в суворих однопартійних системах в Китаї і В'єтнамі, але також все частіше проявляється під час етно-націоналістичного правління на Шрі-Ланці і військового правлінням у Таїланді¹.

В Бутані і Папуа-Новій Гвінеї жодного балансу між політичним доступом і соціально-економічною інклюзивністю не відбулося. Незважаючи на недавні успіхи в Бутані, сільська бідність залишається широко поширеним явищем, в той час як система посередництва між громадянським суспільством і політичною системою ще недостатньо закріпилася після довгої історії монархічного правління. У зубожілій Папуа-Новій Гвінеї, партійна система є крихкою і тому система представництва інтересів носить клановий, а не представницький характер. Доступ і інклюзивність збалансовані на більш високому рівні в Бангладеш і на Філіппінах, з високим рівнем соціального капіталу, що існують в обох країнах.

Політичні партії і партійні системи в Австралії і Новій Зеландії є вельми інституціоналізовані і в змозі сформулювати і агрегувати соціальні інтереси, в той час як Індія і Японія мають вигоду від помірно інституціоналізованих партійних систем. Серед пізньо-демократизованих країн, Тайвань і Індонезія єдині, хто розвинули політичні партії, які або добре інституціоналізовані або, принаймні, внесли позитивний внесок в представництво і інклюзивність демократичної системи. Незважаючи на це, все одно ці партійні системи не здатні улагодити соціальне і політичне напруження, що сприяє глибоким політичним кризам і хронічній нестабільності в таких країнах, як Бангладеш, Непал, Пакистан, Таїланд і Філіппіни.

Насправді, слабка інституціоналізація політичних партій і партійних систем, а також відсутність адекватних можливостей для політичного представництва і участі для політичних партій є основними перешкодами на шляху демократичного врядування в більшості демократій Східної і Південно-Східної Азії. У Південній Азії, ці питання часто поєднуються з домінуванням конкретних сімей і політичних династій. Кілька випадків в Азії навіть підтримують той аргумент, що інституціоналізація сама по собі це не так вже й добре для демократії, і що інституціоналізація гегемоністських партійних систем або партійно-державних систем може підірвати демократичні процеси.

У помірних автократіях, таких як Малайзія та Сінгапур, добре інституціоналізовані гегемоністичні партії сприяли розвитку «залізного закон олігархії», обмежили виборчу конкурентоспроможність і зберегли самодержавну стабільність. У таких партійно-державних системах, як Китай і В'єтнам, в кінцевому рахунку тільки деінституціоналізація може відкрити можливості для демократизації.

Що стосується бідності і глибоких нерівностей, які блокують частину населення від рівноправної участі в економічному, соціальному і навіть політичному житті, існує чіткий регіональний розподіл в Азійсько-Океанському регіоні на Південну Азію з одного боку, і велику частину Східної і Південно-Східної Азії, – з іншого². У той час, як в Північно-Східній Азії і в більшості країн Південно-Східної Азії економічне зростання сприяло вражаючим успіхам в боротьбі з бідністю і значним поліпшенням в сфері людського розвитку, більшість країн Південної Азії застрягли в стані низького рівня розвитку. Через структурні, культурні і політичні причини, переважна більшість населення позбавлена доступу до усіх можливостей життя. Афганістан, Бангладеш і Пакистан в цьому відношенні є найбільш проблемними.

Деякі поліпшення відбулися в Камбоджі, Лаосі, М'янмі та Непалі, але в значно меншому обсязі, ніж, наприклад, у Китаї або В'єтнамі. Крім того, важливо відзначити чіткі відмінності між азіатськими країнами щодо відкритості політичної системи до вимог різних соціальних груп для поліпшення соціальної політики і адекватних соціальних послуг, таких як медичне страхування. У той час як уряди Індонезії, Південної Кореї, Тайваню і Таїланду адаптувалися до зростаючого тиску, обрані уряди в Індії, Папуа-Новій Гвінеї і на Філіппінах були не в змозі ефективно боротися з соціально-економічними бар'єрами в їх суспільствах.

¹ Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). BTI. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusaetzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>.

² Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). BTI. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusaetzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>.

Підсумовуючи, зазначимо наступне: за винятком Китаю та деяких міні-держав в Південно-Східній Азії і південній частині Тихого океану, всі країни в регіоні, принаймні формально володіють інституційними атрибутами представницької демократії – тобто, всенародні вибори в національний законодавчий орган, парламенти, та в деякій формі (найчастіше неефективній) розподіл влади. Основною відмінністю авторитарних режимів є те, що в партійно-державних режимах нібито демократичні інститути існують тільки на папері, а у виборчих авторитарних режимах інституційні структури демократії забезпечують опозиційні партії і громадянське суспільство обмеженими можливостями домагатися політичного представництва.

Серед демократій, найбільш істотний розрив існує між кількома державами, які просуваються в бік демократичної консолідації (Індонезія, Південна Корея, Тайвань), і країнами, які зазнали різкого зниження якості демократії (Шрі-Ланка, Таїланд). Зберігаються проблеми державності, особливо в Південній Азії і південній частині Тихого океану, де слабкі посередницькі організації і недостатнє дотримання верховенства права є проблематичними для більшості азійських демократій Східної і Південно-Східної Азії.

Порушення громадянських прав підкреслює найбільший дефіцит демократичних структур в регіоні, так як належні правові процедури, рівність перед законом і особиста недоторканність не гарантовані в майже двох третинах країн регіону. Це корелює з відносно низьким рівнем довіри до політичних інститутів в більшості азійських демократій, а також з ерозією в прихильності еліт до представницької демократії в таких країнах, як Бангладеш, Пакистан, Шрі-Ланка та Таїланд.

Китай, Лаос, Північна Корея і В'єтнам є авторитарними державами з однопартійним правлінням, без розподілу влади і з суворо обмеженими політичною участю і громадянськими правами. Афганістан це слабка держава з нестабільними і ненадійними політичними інститутами.

Камбоджа, Малайзія, М'янма, Непал, Пакистан, Сінгапур і Шрі-Ланка мають багатопартійність, принаймні формальне дотримання принципу верховенства права, а також обмежений доступ до громадянських прав. Права на участь, а отже, політичний і соціальний плюралізм, існують, але, як і раніше, обмежені.

У Бангладеш вибори є значущими і рівень участі громадянського суспільства є відносно високими. Однак ці позитивні аспекти заплямовані недостатнім захистом громадянських прав. У Папуа-Новій Гвінеї вибори по суті є вільними, але не справедливими і скомпрометовані широким поширенням підкупу виборців, фальсифікацією результатів виборів та залякуванням. Проте, верховенство права встановлено досить добре, особливо щодо розподілу влад та незалежності судової системи. В Таїланді вибори як засіб відбору політичних лідерів є доволі спірними. Проте, конфлікти серед еліти сприяли краху демократії та військовому перевороту в травні 2014 року¹.

Бутан, Індонезія і Філіппіни, хоч і демонструють деякі недоліки в демократичному управлінні, проте вже просунулися щодо інституціоналізації демократичних процесів. Участь у політичному житті забезпечується і формальне верховенство права досить добре встановлено, хоча захист громадянських прав показують недоліки у всіх трьох країнах.

Австралія, Японія та Нова Зеландія є консолідованими демократіями, в той час як Індія і Тайвань стикаються з перешкодами в зміцненні демократичного правління, починаючи від масової бідності і соціальної дискримінації в Індії, до проблеми в державності в Тайвані. У Південній Кореї, права участі в політичному житті все більше і більше порушуються². Однак, демократія у всіх цих країнах навряд чи буде повалена. Існує нерівномірне дотримання політичних прав, а верховенство права є недосконалим в деяких випадках, але вільні і справедливі вибори є єдиним законним шляхом вибору політичних лідерів. Також в цих країнах існують розбіжності щодо ступеня інституціоналізації партійної системи, сили груп інтересів і рівня соціальної самоорганізації, але всі ці країни мають демократично єдині еліти.

References:

1. Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). *BTI*. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusaetzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>. [in English].

¹ Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). *BTI*. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusaetzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>.

² Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). *BTI*. <https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusaetzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf>.